

много кучета. А него го е много страхъ отъ тѣхъ. Върви Стойко изъ улицата и на всѣка крачка се озърта като подплашенъ заекъ. Но за негово щастие ни едно куче не се показва на улицата и той благополучно излѣзе на край селото. Тамъ той въздъхна и си каза: „Ехъ, слава Богу! избавихъ се отъ тѣзи проклети псета“.

Слѣдъ това закричи бърже и пое пѣтя къмъ близката горичка. Прѣзъ вечеръта бѣ вальло дъждъ, та Стойко само се плъзгаше изъ калния пѣтъ. Най-послѣ горичката се показва и той се отби отъ широкия пѣтъ и пое тѣсната пѣтека, която води право въ гората.

Току що бѣ навлѣзалъ въ гората, нѣкой се изкашля насрѣща му: това бѣ една стара бабичка, която се връщаше отъ гората съ снопъ сухи прѣчки на грѣбъ.